

Cây Nhân-Duyên

Mộng Thu

- Khô thật, ở cái thế giới đầy người này, cái gì cũng khó khăn, từ công ăn việc làm, nhà cửa, đất đai, ngay cả một chỗ rất nhỏ nhoi để nhét chiếc xe cũng không có, nhìn đồng hồ đeo tay, hai mươi phút, Thái thờ dài thườn thượt, đây là mình đã tính toán đi sớm cả tiếng đồng hồ trước rồi đó, vòng vèo như rắn lượn từ nãy giờ chóng cả mặt, đây là lần thứ mười, nếu chơi bài bất thì là con số tốt nhất, hy vọng, hay quá, có rồi, bẻ vội tay lái tiến tới, bất chợt, Thái đạp mạnh thắng, gấp quá, bốn bánh siết trên mặt đường nghe két két.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, Thái chung hững, tranh chỗ đậu ngang xương mặc dù Thái đã chớp đèn báo hiệu để vào, bực mình nhưng Thái cũng ráng dần cơn nóng, bình tĩnh chờ xem, da mặt người này phải dày và trơn láng ghê lắm mới hành động bất lịch sự như thế.

Nhìn chiếc xe thể thao màu đỏ, Thái chắc lưỡi, chịu chơi thật, kiểu này mới ra năm nay, là loại đắt nhất, cửa mở, một chiếc giày cao gót đỏ đưa ra đặt xuống đất, thêm chiếc kia, lộ lộ hai cặp đùi trắng nuột nà, tiếp theo, đầu, tay, mình xuất hiện. Thái lắc đầu, tiểu thư nhà giàu, phái nữ, chả cần giành Thái cũng nhường, vì nịnh đầm là sở trường của phái khỏe mà, bạn bè Thái vẫn đùa, cái xứ ngoại quốc này, trẻ con hạng nhất, nhì đàn bà, con gái, ba tới súc vật, hạng tư sau chót mới tới phận đàn ông, con trai.

Ra khỏi xe, cô gái đứng thẳng người, nhìn về phía Thái, bước nhanh lại, tỳ tay lên thành cửa, cúi xuống nói với Thái, cô áo khoét rộng, trễ xuống, khoảng cách chẳng bao xa, nơi trũng giữa hai “ngọn đồi”, vừa đúng tầm mắt Thái dù chẳng muốn cũng không tránh được, giá thử đúng lúc ấy, nếu nhớ có ruồi hay muỗi đáp lên, cũng khó xử trí cho Thái lắm, đập không nổi, đánh chả đành.

- Thành thật xin lỗi, ăn cướp kiểu này có hơi cao bồi, vì có việc cần kíp quá, nên đành mạn phép, xin thông cảm, cảm ơn vô cùng.

Nói xong không chờ Thái phản ứng hay trả lời, cô gái vội vã quay lưng đi như chạy. Như bị một sức hút vô hình Thái ngẩn ngơ nhìn theo, người đẹp Thái gặp cũng đã nhiều nhưng chưa ai bằng cô này, Thái cuống quýt lo tìm chỗ đậu, rồi hỏi hã vội vã đi vào, nào đâu thấy bóng dáng người muốn kiếm, Thái chép miệng than thân trách phận không may mắn, đã bỏ lỡ dịp làm quen.

- Thưa, bàn ông đặt ở phía bên kia, bạn ông đã tới, đứng ở quầy sát cửa ra vào, cô phụ trách tiếp khách, vui vẻ, lễ phép nói với Thái, để tôi gọi người đưa, thưa ông.

Thái cười thầm:

- Cha, bữa nay trời đi vắng, một thằng chuyên môn trễ hẹn lại đến sớm hơn mình, sự lạ chưa bao giờ xảy ra.

Nhìn theo hướng tay cậu hầu bàn chỉ Thái dừng bước, ngập ngừng:

- Nhưng...

- Dạ, thưa sao ạ?

Thái nói nhỏ:

- Nhảm rồi, không phải!

Thấy mặt cậu nhỏ ngẩn ra, lăm bằm trong miệng, nghe không rõ, Thái liền hỏi:

- Em nói gì thế?

Cậu ta gãi đầu, gãi tai ra điều khổ sở phân trần:

- Vậy là lỗi ở em, thưa ông, em thật sợ ý, lúc cô ấy đến chỉ còn duy nhất bàn này trống vì để giấy có người giữ, cô vào thẳng ngồi xuống bảo chính là bàn của bạn cô đặt, nên... vừa làm được có một tuần nên em còn nhiều lúng túng, thiếu kinh nghiệm mong ông thông cảm, cho em xin lỗi.

Thấy mặt cậu ta lộ vẻ lo lắng, chắc sợ bị chủ la, thương hại Thái vỗ về trấn an:

- Thôi không sao, em đừng ngại, tôi ra ngoài chờ, khi nào có bàn trống em gọi tôi nhé, chuyện này chỉ hai chúng ta biết thôi.

Chợt tỉnh cờ nhìn về phía hai người, thấy đang ngó về phía mình nói qua nói lại với nhau, cô gái giơ tay vẫy vẫy.

- Có chuyện gì?

Cậu bồi thật thà:

- Dạ, bàn này là của ông đứng đằng kia...

Vốn tốt tính lại dễ dãi, Thái sợ cậu nhỏ bị phiền phức nên đành phải lại gần để nếu cần thì giúp đỡ.

Nhướng mắt ngắm Thái từ đầu đến chân, như có điều gì lý thú, cô ta tủm tỉm cười, chỉ ghề trống trước mặt mời:

- Thì ra là vậy, nếu đã là bàn của ông, xin mời, tôi sắp xong sẽ xin rời ngay.

Thái nghĩ thầm:

- Quả là cao tay ẩn, chiếm chỗ của ta mà tỉnh như không, phải nhìn kỹ xem mặt ngang, mũi dọc ra sao mà chơi gác mình, nếu cần thì cũng phải ra đòn sơ sơ để dẫn mặt một tý chứ không lại bị cười là cù lần hay chê ngu nữa không chừng à.

Biết đang bị chiếu tướng, cô gái vẫn thản nhiên, ung dung, thông thả ăn nốt phần tráng miệng. Bất ngờ chợt nhận ra, Thái lắp bắp:

- Là cô...

- Không uổng công tôi chờ nãy giờ, thật tình trong đầu tôi nghĩ ông sẽ chẳng nhận ra tôi, không ngờ đây nhé, chúng tỏ nhan sắc tôi không tệ.

Thái nửa đùa nửa thật:

- Ngay lần gặp đầu tiên đã bị cô thu mất ba hồn chín vía, thì làm sao mà tôi không nhớ chứ.

Cô gái tinh nghịch:

- Có chuyện đó à, ông nói sao, tôi tin vậy, thế ông có muốn lấy lại không, nói thật, hỏi ông vậy mà trong bụng tôi run lẩy, vì nếu ông trả lời có, thì tôi cũng chẳng biết nó ở đâu mà đem trao cho ông.

- Thôi cô giữ luôn dùm đi vì nó đã chọn cô mà.

- Ông không những trí óc thông minh, tự tin, khôn ngoan, xoay trở nhanh, “thuyết pháp” hay, nói ông nghe, từ trước tới giờ tôi chỉ dẫn dắt người ta thôi chứ chưa ai dám qua mặt tôi, thế mà hình như tôi đang bị ông chinh phục, lời thành thật đấy nhé.

- Cảm ơn, cô khen làm tôi phát ngượng, thật ra tôi phải cố gắng gồng mình mới đủ sức tiếp chuyện cô đây.

Cô gái không vừa:

- Lại phải học đức tính khiêm nhường nơi ông, để bớt cái tự tôn, tự cao ở nơi tôi.

- Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, tôi và cô, đụng độ lần này nữa là lần thứ hai, tôi không muốn chờ quá tam ba bận mà mong rằng kể từ giờ phút này đủ để kết bạn với nhau, đồng ý.

Tay chống cằm, ngược mặt nhìn lên trần, đầu lắc qua lắc lại, môi bĩu bĩu, ngón tay nhịp nhịp trên bàn, cô gái trong trạng thái suy tư.

- Bạn, ông muốn kết bạn với tôi, gan thật, chưa rõ nếp tẻ thế nào, ông không sợ nhờ gặp người xấu, cô chỉ vào mình, nụ cười nhuốm chút ngạo mạn, ngang tàng, coi chừng tôi là nữ chúa đảng cướp đây ông ơi!

- Dữ vậy à, kỳ phùng địch thủ, vậy tôi là người cầm đầu nhóm buôn lậu, sao đã cân xứng chưa. Thôi đùa thế đủ rồi, bây giờ nói chuyện đứng đắn nghe, tướng của cô đoán dễ ợt, muốn coi không?

- Xem số, thật không đấy?

Thái nhún vai:

- Nếu không tin thì thôi.

Cô gái vội vã cải chính:

- Tin, tin chứ, tôi là ưa ba cái vụ này lắm, ông coi về...

Thái phì cười:

- Tài tử không phải chuyên môn, nói thôi không dám cầm tay, sợ lại bị cho là lợi dụng.

- Mà có ý đó không?

Thái dơ tay thề:

- Trăm ngàn lần không là không.

- Được lắm, vậy nhờ thầy.

- Trước tiên, cho tên, tuổi.

Cô gái hỏi giọng nghi ngờ:

- Vừa nói chỉ nhìn mặt mũi, sao bây giờ lại đòi họ tên kia thế, gian dối gì đây hả.

Thái lắc đầu tỏ vẻ chán nản:

- Thì thôi vậy.

Cô gái ngọt ngào:

- Đùa đấy mà, này, nóng tính không tốt đâu có hại cho sức khỏe đấy, được rồi, được rồi, hai mươi có lẽ.

- Hai mươi là hai mươi, hay hai mươi một, hai mươi hai, hai mươi có lẽ là thế nào, lẽ là bao nhiêu chứ hả!

- Dở ẹc, lên mặt lên mũi, rành nọ, rõ kia, mà lại mù tịt về vụ tính tuổi, thôi được rộng lượng hé thêm chút, cầm tinh con bú-dù, tối ngày kêu khếch, khếch, nói rồi, lộ tuổi, giấu tên.

Thái nhắm mắt, làm bộ lần bấm đầu ngón tay:

- Tý, sửu dần, mao, thìn, ty, ngọ mùi... đích thực là thân, hai mươi ba, ngay chóc đồng ý chưa.

- Chịu thày, đoán sát sạt hết chỗ né.

- Loài khi, hèn chi nghịch ngợm hay “giật” của người.

- Khiếp, nhớ dai ghê, tối giờ chưa quên, ông có vẻ vẫn âm ức, cay cú chuyện xảy ra cách đây vài tuần nhỉ, để bụng hơi lâu đấy nhé, xin lỗi rồi thôi. Chả là, bữa ấy nhằm lúc tài xế đau, đưa bà cụ ra phi trường, ai ngờ khúc đường sửa nên kẹt ời là kẹt, khổ muốn chết, nhìn giờ mà phát sốt ruột, tới nơi chỉ còn vền vền hơn ba mươi phút, đổ bộ bà bỏ ngay tại cửa, lòng lo lắng vì cụ không biết tiếng u tiếng tây gì cả, lại biết kiếm chỗ đậu gần thì thật trầy da sứt vẩy, may phước bấy mươi đời, có một chỗ trống ngon lành thì còn đợi gì nữa mà chẳng lao vào nhanh hơn phản lực cơ chứ. Nè, cảnh cáo nhé, chửi rủa, mắng mỏ sao cũng được nhưng cấm không cho phép xếp tôi vào họ nhà “cà”... đâu à nghe.

- Cái này là vừa ăn cướp vừa la làng, mồm năm miệng mười, toàn cô la chí- chöhe chứ tôi có xen vào được câu nào đâu. Cà à, ngon lắm sao cô lại kỳ nó, này nhé, cà pháo muối cho chua ăn với canh rau đay, mồng tơi, cà chua nấu riêu cua ăn với bún, cà tím đem bung với thịt, đậu hũ chiên vàng thêm vào rau tía tô và thật nhiều tỏi, ôi chao thơm lòng, ăn chết thôi, cô không ưa là đại đột vô cùng mất một cái thú trên đời đấy.

- Ông có vẻ sành lắm nhỉ, kể vanh vách rành-rọt cả cách làm, đàn ông, con trai mà hay thế.

- Vì tôi là người Việt trăm phần trăm mà cô, những món ăn quốc hồn quốc túy tôi đều thích hết, còn cô?

- Tôi với ông cùng một màu da, ông nghĩ tôi là người gì đây?

- Nhưng nơi sinh ra đời của chúng ta lại khác nhau nên tôi có chút hoài nghi cô chưa thưởng thức, hoặc giả nếm qua loa cho có mà thôi.

- Đoán trật lắt rồi ông ời, nội, ngoại, ba mẹ tôi là Bắc kỳ chính cống, đời nào quý vị đó cho phép tôi “lai” được chứ, nặng nhất là mắm tôm, mắm tép tôi còn soi được, sá chi ba món ăn chơi ông vừa kể nào.

- Chịu thua, xin đầu hàng, núi thái sơn trước mặt mà tôi cứ ù ù cạc cạc không nhận thấy, phục sát đất. Thế, đồ cô, trong mười hai con giáp, những con nào sống trong rừng.

- Con rắn, con hổ, con khỉ.

- Loài bốn chân thôi, thế ra chúng mình là hàng xóm láng giềng.

Vừa nghe Thái, cô gái lạnh lện đoán ra liền:

- “Ông ba mươi”, con dần, là ông, phải không?

- Chính y, thông thường thì nhiều tuổi vai anh, nhỏ tuổi vai em, mình đổi cách xưng hô đi nhé, tên cúng cơm anh là Thái.

- Thái nghĩa là gì?

- Ai muốn hiểu sao thì hiểu, về nước nhà thì là thái bình, học vấn là nhà thông thái, cư xử là thái độ, làm bếp là thái thật...

- Đồng ý ngôi thứ anh đề nghị, có cái làm anh là phải chiều, em đòi gì cũng phải chịu hết, bằng lòng?

Thái gật đầu lia lịa, câu trả lời chứa đầy ẩn ý:

- Suốt cuộc đời anh luôn.

Cô gái hỏi cặn kẽ:

- Suốt cuộc đời, cho tới bao nhiêu?

- Không già không trẻ, cỡ tám mươi ngoài là lý tưởng nhất. Nhiều tuổi quá, tay chân run rẩy, kém minh mẫn, đi đâu thì phải có người đưa đón, còn không cả ngày ru rú ngồi ở nhà chán phèo. Khỏe

mạnh không sao rủi đau ốm bệnh tật vào ra bệnh viện hoài, khổ con khổ cháu cũng phiền, trường hợp vậy thì xin giải thoát sớm cho rồi. Ít tuổi thì ngắn ngủi quá, chưa hưởng hết những thú vui, của ngon vật lạ, nhiều việc làm chưa kịp thực hiện, cũng buồn, nói là nói vậy, sông thác tại thiên, chả ai chọn lựa được, Trời kêu ai nấy dạ!

- Chữ ngoài của anh cũng mơ hồ như chữ lẽ của em, thôi bỏ qua không truy cứu, Thái là Thái còn kèm thêm “tên cúng cơm” nghĩa là sao há anh!

- Là khi nào hai năm mươi.

Cô lắc đầu tỏ vẻ chưa hiểu, Thái giải thích:

- Số năm mươi nhân lên hay cộng lại là một trăm, có nghĩa lúc về châu tổ tiên, tên viết trên bài vị để lên bàn thờ, cúng cơm. Còn em?

- So với anh, em thua xa, vì em còn tham, sân, si, sống ít nhất một trăm nếu thêm nữa cũng tốt.

Thái kêu:

- Nếu vậy, bắt buộc anh phải tăng năm lên cho bằng em mới được.

Cô gái nhướn đôi mày:

- Em là em, anh là anh, mắc mớ liên quan gì chứ.

- Bởi vì lời đã hứa, em quên rồi hả!

Cô phất phất tay ra về kẻ cả:

- Cho phép rút lại.

- Quân tử nhất ngôn.

- Là quân tử đại, quân tử nói lại là quân tử khôn.

- Rất tiếc, anh không thuộc loại ấy.

Cô gái lộ vẻ không tin hỏi gặng:

- Theo tới kỳ cùng.

Thái quả quyết:

- Như đinh đóng cột, sao hử, có lo sợ và dám chấp nhận không?

Nghe giọng thách thức của Thái, chạm tự ái, cô vênh mặt:

- Lo, lo con bò trắng răng, sợ, sợ cái gì, anh đâu phải là mọi ăn thịt người, có gì mà dám với không, bằng lòng ngay lập tức.

Thấy cô ta quên vụ bói toán, Thái đánh bài lơ luôn vì thật sự Thái có biết gì đâu, chỉ là mảnh lời tiêu xảo kéo dài thì giờ để làm thân.

Theo chân Phùng bước vào nhà, trước sự mừng rỡ biểu lộ nổi chân tình của người bạn lâu năm gặp lại đã khiến Thái phải nín thinh che giấu nỗi thắc mắc, ngạc nhiên của mình. Tờ giấy ghi số nhà, tên phố còn trong túi áo, nhất là Thái cẩn thận so đi dò lại hai ba lượt, nếu nhầm thì vô lý, vậy sao lại là nhà của Phùng chứ.

- Đưa ly rượu cho Thái, Phùng ngồi xuống ghé đôi diện, ngọn gió nào thổi cậu đến đây.

- Gió, bão gì, trung thành nhĩ, bao năm, vẫn uống thứ này, lập gia đình chưa, đôi nhà khác hồi nào thế.

- Đám cưới lòng cậu khắp nơi, trốn đâu mà kỹ thế, biệt tằm biệt tích, một năm rồi, sau ngày hôn lễ tôi dọn về đây, bà ở trên lầu, để tôi lên kêu xuống.

Thái đứng lên đến gần cửa sổ nhìn ra ngoài, đằng sau rộng gấp đôi mé đằng trước, giữa vườn có hồ tắm bên dưới bóng mát của cây muỗm lớn chi chít đầy quả, nước trong xanh vì màu gạch lát chung quanh, ghé bầy tứ phía, tiện nghi, để nằm hay ngồi đều có cả. Về phía cuối vườn, có một cây cầu uốn cong, bắc ngang trên cái ao nhỏ, hai cọng sen cứng thẳng đứng vươn lên đưa hai đoá hoa đã nở toàn vẹn vượt cao hẳn khỏi đám lá tròn, rung rinh mỗi khi ong, bướm đáp xuống hút nhụy. Cây cối, luống hoa, bãi cỏ, gọn ghẽ đâu ra đấy, chứng tỏ có người săn sóc cắt tỉa thường xuyên. Tạo được một khoảng trời riêng biệt, cảnh sắc như thế này, là chỗ rất tốt để nghỉ ngơi, thoải mái, sau một ngày làm việc, chỉ cần tới đây, mọi ưu phiền, mệt mỏi, đều rũ sạch hết. Thái thầm khen, vợ chồng Phùng thật biết hưởng thụ.

- Thái, giới thiệu với cậu, vợ tôi.

Quay người lại, vừa thấy bà chủ nhà, Thái khựng lại, bất ngờ, đột ngột, bàng hoàng, Thái gần như không tin ở cặp mắt mình, giống quá, không thể tưởng tượng, một khuôn đúc, Thái nghĩ, cô này có hai lối ăn mặc, rực rỡ, chói lọi với màu đỏ tươi sáng của buổi hôm nào, áo đầm ngắn trên đầu gối,

ôm khít thân hình, trẻ trung, quyến rũ, kêu gọi, còn bây giờ, nhả nhận với cả bộ đồ dài cùng màu tím nhạt, trông sang, kín đáo, dịu dàng, thủy mị, thì ra màu sắc, kiểu y phục, cũng biểu lộ phần nào sắc thái, tính tình con người. Lần trước và lần này hai người hoàn toàn khác hẳn nhau, được lắm để xem cô đối xử với tôi ra sao, phe lờ, đương nhiên vì đang đứng cạnh đức lang quân và oái ăm nữa là tôi lại là bạn của chồng cô, có điều tôi không hiểu, đã có gia đình, cô còn hẹn tôi đến nhà làm chi, cô không định trêu ngươi bắt tôi phải chịu cảnh dở khóc dở cười như thế này chứ, còn nếu cô muốn thử xem mức độ lôi cuốn của mình tới cỡ nào, thì tôi không cần giấu giếm che giấu, vì cô mà tôi ăn không ngon ngủ không yên, sao cô nỡ tâm làm đau lòng một kẻ yêu cô, khi đi đây ấp hy vọng, về một gánh tuyết vọng. Cái cô đang bị Thái hãm hực bắt mẫn trong lòng, cũng là vợ của Phùng, tươi cười lễ độ cúi chào Thái, gương mặt không đổi sắc, thản nhiên như không quen biết. Thái phục sát đất, tài đóng kịch quá cao siêu, kịch sĩ đại tài cũng chỉ diễn xuất như thế là cùng. Ánh mắt, nụ cười, với chồng, nồng nàn tình tứ, tươi tắn, với Thái, trang nghiêm, lễ độ, cái vẻ nghịch ngợm, nhí nhảnh, ranh mãnh, những lời đối đáp, đùa cợt đâu mất rồi hỡi cô!

- Em xem, chàng Thái, bạn anh hào hoa phong nhã ghê chưa, đem hoa và kẹo lại tặng nữa kìa, tình cờ mà trùng hợp rất lý thú, Phùng đưa quà cho vợ, cả hai thứ đều là món em ưa thích mới lạ chứ, nhìn đi.

Vợ Phùng đùa:

- Anh có rí tai anh Thái không hở, em nghi lắm, sẵn đây mình mời anh Thái ở lại xơi cơm anh nhé, quay qua Thái, cảm ơn anh nhiều lắm.

Nghe vợ đề nghị, Phùng gật đầu:

- Bắt buộc, đời nào anh cho nó về, này Thái, hai đứa mình lại quây rượu nhâm nhi vài ly chờ bà xã sai bảo người làm bày bàn.

Một bóng người ủa vào như cơn lốc nói cười tíu tít.

- Chà, anh chị dùng bữa xong rồi à, em đã chạy hết tốc lực, phóng xe như giông như gió mà cũng không kịp, xấu quá, người ta đã dặn rồi mà, đói còn cào cả bụng, nhón một viên kẹo bỏ vào miệng, cô suýt soa, ngon ời là ngon, nghe đồng hồ treo tường đánh bảy tiếng, cô nhúu mày, miệng lẩm bẩm nói nho nhỏ gì đó.

Vợ Phùng hỏi:

- Chuyện gì?

- Có ai hỏi em không?

- Hẹn bạn ở đây hả, chưa, chưa thấy.

- Địa chỉ em biên rõ ràng lắm mà, chả nhẽ “chàng của em” kiếm không ra, vô lý, tòa biệt thự đồ sộ tráng lệ thế này lại trên đại lộ nổi tiếng nói ra ai cũng biết làm gì mò không ra.

- Bạn hay bồ, tại sao tại đây, hơi lạ, có gì khác biệt, mọi khi đâu có vậy, cha, thân mật tới mức độ, một điều chàng của em, hai điều chàng của em, khỏi nói cũng hiểu.

Bá vai chị, cô ta cười khanh khách:

- Cái gì cũng nửa hết, bởi vì, gấp gờ chưa bao lần mà em quyến luyến, nhớ “chàng của em” hoài, chết rồi, nguy to, hình như em đã bị sét tình đánh trúng ngay đơ mất rồi. Lấy một đoá hoa đưa lên ngửi, cô hít hà, thơm ghê, may thiệt, vừa nãy cô bán hàng mời em từ chối, hôm nay, lý do đặc biệt, chắc chắn người em hẹn, “chàng của em” sẽ mang tặng cho em.

Vừa nghe em thổ lộ tâm sự, vợ Phùng nghi nghi hoặc hoặc, nhìn về phía hai người đàn ông xua tay ra hiệu cho em ngưng, nhưng khổ nỗi em cô đang đà thao thao bất tuyệt đâu có để ý.

- Cao, đẹp trai, vui vẻ, nói chuyện dí dỏm, có duyên ra phết, tướng tá, phong độ của người từng trải, hợp với em không thể tả. “Chàng của em” đồng cân, đồng lượng với anh rể, giọng cô nhuốm chút lo âu, nhưng sao vẫn chưa thấy nhĩ, giác quan thứ sáu cho em hay, chắc chắn phải có mặt tại đây!

Đến đây thì vợ Phùng đành phải giật giật áo cô em, tay chỉ về phía bên kia.

- Ủa chị có khách hả, sao không bảo em.

- Còn nói không, mỗi muốn gây tay đây này khi, vợ Phùng la nhỏ.

Phùng ngo Thái:

- Hiểu rồi, hóa ra cậu đến đây là vì vụ kia, Phùng chỉ tay về phía cô em vợ, phải không? Quả đất tròn, tốt quá chúng mình sắp là anh em đồng hao, bản lãnh cậu thì tôi chẳng lạ, có vậy cô em vợ tôi mới ưng, hai chị em đẹp nổi tiếng, kén khá kỹ, bao nhiêu người theo đuổi đấy, chúc mừng cậu.

Trường hợp Thái bây giờ thật là, khó xử, khó mở miệng, khó nói, càng giải thích thì lại càng phiền chi bằng chọn giải pháp ngắn, gọn, đơn giản, gặt đầu một cái cho xong, và lại, Thái cũng chẳng còn tâm trí suy nghĩ, đầu óc Thái lúc này tràn trề niềm vui, thì ra, cô gái hên Thái đến đây còn độc thân là chị em sinh đôi với vợ của Phùng, hạnh phúc tưởng đã vượt khỏi tầm tay nay nắm lại được, Thái thấy mình là người may mắn, sung sướng nhất trên đời.

Phùng cùng Thái đứng lên đi tới:

- Hoàng Hôn, tâm linh em bén nhạy thật, nhìn đi, anh Thái bạn anh, có đúng là “chàng của em” không?

Thái mé này, Hoàng Hôn bên kia, cách nhau trong gang tấc mà hai cõi lòng như một. Ánh mắt thâm kín trao đổi mà chỉ giữa hai đương sự cảm nhận được của nhau.

- Em thương, thương anh lắm lắm, thương đến độ tim em không còn một kẽ hở nào chứa ai khác ngoài anh, anh của em thôi. Kể từ nay, tất cả mọi sự là “chung” của chúng mình, thêm chữ “tình,” cộng lại, chung-tình, anh thấy ý nghĩa không?

- ”Anh của em”, chỉ ba chữ, nhưng chứa chan biết bao tình mà em dành cho anh, anh rất cảm động và hoàn toàn mãn nguyện, vì cầu được, ước thấy, có em ở bên anh suốt đời. Anh yêu em nhiều, hình ảnh em chiếm trọn tim anh, mỗi khi nhớ em, anh lại gọi thầm “em của anh”, thì ra, anh và em, tâm linh tương ứng. Anh mong sớm được đeo vào ngón tay áp út của em chiếc nhẫn đính hôn, và sau là nhẫn cưới. Phải chăng kiếp trước mình có “Duyên” cùng “Nhân” dịp gieo hạt giống, nẩy mầm, mọc lên Cây Nhân-Duyên, kết nối hai ta nên đôi, nên lứa, nên vợ, nên chồng, em nhỉ./.